

Sygn. akt II CNP 55/08

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 24 czerwca 2008 r.

skargi D. Ł.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w G. z dnia 29 czerwca 2007 r.,

sygn. akt V Ca [...]

wydanym w sprawie z powództwa Darii Ł.

przeciwko Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej

w Warszawie Oddział w S.

o zapłatę,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

W niniejszej sprawie skarga na to samo orzeczenie została już wcześniej wniesiona do Sądu Najwyższego i odrzucona postanowieniem z dnia 14 lutego 2008 r., II CNP 222/07. W uzasadnieniu podkreślono, że w skardze nie wskazano przepisów, z którymi kwestionowane orzeczenie miało być sprzeczne oraz nie wykazano, iż niedopuszczalne jest wzruszenie orzeczenia w drodze zwykłych środków. Skarżący dokonał poprawek według wskazówek z uzasadnienia i wniósł drugą skargę. Została ona odrzucona przez Sąd Apelacyjny, ponieważ była wadliwie opłacona. W rezultacie skarżący wystąpił z trzecią skargą, właściwie opłaconą.

W postanowieniu z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 22/05 (OSNC 2006, nr 6, poz. 111) Sąd Najwyższy wypowiedział pogląd, że możliwość wniesienia przez stronę - lub na jej rzecz przez podmioty uprawnione (art. 424² k.p.c.) - tylko jednej skargi dotyczyć może jedynie skargi wniesionej skutecznie, tj. dopuszczalnej oraz nadającej się najpierw do poddania jej tzw. przedsądowi (art. 424⁹ w związku z art. 398⁹ i 424¹² k.p.c.), a następnie - w wypadku przyjęcia do rozpoznania - do merytorycznego rozstrzygnięcia. Mówiąc inaczej, od tego samego orzeczenia strona może wnieść skutecznie tylko jedną skargę. Z tego stwierdzenia wynika więc, że wniesienie przez tę samą stronę od tego samego orzeczenia skargi, która została z jakiegokolwiek powodu odrzucona, nie stoi na przeszkodzie ponownemu wniesieniu skargi od tego orzeczenia, jeżeli, oczywiście, zachowany zostanie termin przewidziany w art. 424⁶ § 1 k.p.c. Zważywszy zatem, że poprzednia skarga została odrzucona, nie można jej z tej tylko przyczyny odrzucić jako niedopuszczalnej.

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie nie podziela przedstawionego poglądu z następujących powodów.

Zgodnie z art. 424³ k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od tego samego orzeczenia tylko raz. Przepis ten jednoznacznie dotyczy wniesienia skargi, a nie jej skutecznego wniesienia. Wniesieniem skargi jest złożenie pisma, które umożliwia sądowi podjęcie rozstrzygnięcia w jego zakresie, choćby było to rozstrzygnięcie tylko

formalne. *Lege non distinguente* skarga nie może zatem być ponownie wniesiona niezależnie od tego, czy wcześniejsza skarga nie została przyjęta do rozpoznania, czy też odrzucona.

W regulacji dotyczącej skargi kasacyjnej brak jest przepisu odpowiadającego art. 424³ k.p.c. Gdyby zaś przyjąć, że regułą w postępowaniu cywilnym jest to, iż formalne rozstrzygnięcie sprawy nie uniemożliwia ponownego jej wszczęcia i wydania kolejnego orzeczenia, art. 424³ k.p.c., interpretowany tak jak w postanowieniu z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 22/05, stanowiłby *superfluum*. Jednakże dokonanie wykładni *per non est*, która prowadziłaby do pozbawienia przepisu znaczenia prawnego, jest oczywiście niedopuszczalne, jako sprzeczne z niepodważalnym założeniem o racjonalności ustawodawcy. Interpretowanie więc art. 424³ zwięźajaco przez przyjmowanie, że chodzi w nim wyłącznie o skuteczne wniesienie skargi, oznaczałoby w istocie pozbawienie tego przepisu znaczenia prawnego. Należy zatem przyjąć, że po to rozważany przepis wprowadzono, aby również w razie odrzucenia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie było możliwości ponownego jej wniesienia.

Wykładnię zwięźajacą mogą uzasadniać ważne względy aksjologiczne. Tymczasem *ratio legis* art. 424³ k.p.c. potwierdza wnioski wynikające z wykładni językowej. Nie powinno bowiem dochodzić do paradoksalnego zjawiska, że w wypadku mniejszych niedociągnięć skargi dochodziłoby do odmowy jej przyjęcia do rozpoznania i uniemożliwienia w ten sposób wystąpienia z nią ponownie, gdy tymczasem poważniejsze wady, takie np. jak brak uprawdopodobnienia wyrządzenia skarżącemu szkody przez wydanie kwestionowanego orzeczenia, wskazane w uzasadnieniu postanowienia o odrzuceniu, umożliwiałyby poprawienie skargi, często według wskazówek zamieszczonych w tym uzasadnieniu, i wystąpienie z nią ponownie.

Niniejsza skarga podlega zatem odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.